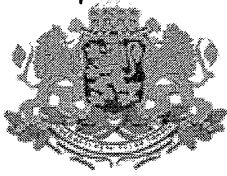

*Да се разгледа
за всички случаи
19.05.05*

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО

ИЗХ. № 11-03-8

Дата: 18.05.05

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

**Допълнително становище
по конституционно дело № 1/2005 г.**

Уважаеми конституционни съдии,

По образуваното конституционно дело № 1/2005 г. относно твърдението за противоконституционност на § 16, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2005 г. в частта му относно реструктурирането на “Специализирана болница за активно лечение по детски болести” ЕАД – гр. София, Министерство на здравеопазването изразява следното допълнително становище:

Неоснователно се явява твърдението на групата народни представители, че при сключването на Договора за проектиране, построяване и оборудване на нова педиатрична университетска болница между Република България и фирма “Вамед Инженеринг”-Виена, Австрия не са спазени изискванията на чл. 84, т. 9 и чл. 85, т. 4 и 5 от Конституцията, тъй като не е поискано предварително съгласие от Народното събрание за сключване на договора при условие на последваща ратификация. Конституционната норма на чл. 84, т. 9 не ограничава законодателя относно **формата и параметрите на необходимото съгласие**. По форма това съгласие може да бъде изразено както с решение на Народното събрание, така и с акт от по-висша степен (закон). По съдържание то може да се отнася както за конкретен договор, определен чрез своите основни елементи, така и за няколко договора в рамките на абсолютно или относително определени граници. Съгласно § 13 от Допълнителните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2002 г. “За оптимизиране обслужването на държавния дълг Министерският съвет може да емитира нов дълг за обратно изкупуване на вътрешни и външни задължения на страната, при условие че не се увеличава държавният дълг към края на годината.” Тази законова норма не само съдържа предварително изразено “съгласие за сключване на договори

за държавни заеми” в рамките на текущата бюджетна година, но и посочва целта на тези договори и основното условие, на което трябва да отговарят. При наличието на такова изрично законово овластяване не е необходимо да се изисква за всяка конкретна сделка отделно, допълнително съгласие. Практически при съвременната динамика на международните финансови отношения това би означавало да се парализира обслужването на държавния дълг.

От друга страна, евентуалната липса на съгласие по чл. 84, т. 9 от Конституцията е без правно значение за ратификационния закон. Двете конституционни разпоредби (чл. 84, т. 9 и чл. 85, т. 4) имат различен предмет. Първата от тях урежда общи правомощия на парламента, а втората урежда специалната компетентност на парламента за ратифициране и денонсиране на международните договори. Двете компетенции са независими една от друга. Така например съгласие за сключване на договори за държавен заем по чл. 84, т. 9 от Конституцията ще е необходимо и когато заемът е вътрешен и ратификация не е необходима. Съгласието по чл. 84, т. 9 от Конституцията не е елемент от закона за ратификация, нито е предварително условие за него. Законът за ратификация е самостоятелен, независим от упоменатото съгласие акт на парламента.

За разлика от закона за ратификация, съгласието по чл. 84, т. 9 поначало се дава с решение. Това решение е акт, който се приема по облекчена процедура (чл. 88, ал. 2 от Конституцията), не е подчинено на евентуално президентско вето (чл. 101 от Конституцията) и безспорно е с по-нисък ранг от закона. Конституцията не съдържа никакви основания, въз основа на които може да се допусне, че упражняването на суверенната законодателна воля при приемането на закон може да бъде ограничено от липсата или нередовността на актове от по-ниска степен, дори когато са приети от същия орган. Законът е върховен израз на законодателната власт на парламента и упражняването на тази власт не е зависимо от други, предхождащи приемането му актове.

Считаме, че парламентът може да ратифицира договорът и без да е налице предварително съгласие за сключването му. Основното значение на понятието "ратификация" в правото е именно "потвърждаване, приемане на вече извършени актове или действия" (от латински *ratum facere* през средновековен латински *ratificare*). Няма основание да се мисли, че нормата на чл. 85 от Конституцията е лишена от това основно значение на потвърждаване, приемане от висшия законодателен орган на предходни действия на държавни органи по сключване на съответните договори. В този смисъл е и Определение № 4 от 16.04.2004г. на КС по конст.д.№6/2002г. относно противоконституционността на Закона за ратифициране на Договора за пласиране между Република България и Джей Пи Морган Секюритис Инк, Джей Пи Морган Юръп Лимитид и Саломон Брадърс Интернешънъл Лимитид, на Договора за фискално агентство между Република България и Джей Пи Морган Чейс Банк и други и на Договора за дилър мениджъри между Република България и Джей Пи Морган Секюритис Инк, Джей Пи

Морган Юръп Лимитид и Саломон Брадърс Интернешънъл Лимитид -
обнародван в ДВ, бр. 28 от 19 март 2002 г.

МИНИСТЪР
СЛАВЧО БОДЖЕВ

За министър:
Заместник-министър: *д-р Л. Куманов*
Заповед за заместване №РД-15-1043/16.05.05г.